

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov **1/ Ing. F. S. a 2/ Ing. K. S.**, bývajúcich v B., v dovolacom konaní zastúpených spoločnosťou SVITOK a spol., s.r.o., so sídlom v Bratislave, Tomášikova 23/C, za ktorú koná advokát a konateľ Mgr. Peter Svitok, proti odporkyňi **Západoslovenskej energetike, a.s.**, so sídlom v Bratislave, Čulenova 6, o **splnenie povinnosti uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva bytu**, ktorá právna vec bola vedená na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 11C/285/2009, o dovolaní navrhovateľov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 31. januára 2013 sp.zn. 9Co/305/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Odporkyňi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom zo 16. marca 2011 č.k.11C/285/2009-126 zamietol návrh, ktorým sa navrhovatelia domáhali, aby súd uložil odporkyňi povinnosť odpredať im byt č. 22 na 2. poschodí bytového domu súp.č. 3105 na H., ktorý je postavený na pozemku parc.č. 3651/196, zapísaný na liste vlastníctva č. X. kat. územia B., spolu s príslušným spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach a zariadeniach domu. Súd prvého stupňa, po podrobnom zhrnutí prednesov účastníkov, skutkovom a právnom rozbere prejednávanej veci a po ustálení, že je neopodstatnená námietka premlčania práva navrhovateľov uplatnená odporkyňou, dospel k záveru, že na odporkyňu sa nevzťahuje kontrakčná povinnosť podľa zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z.z.“). Pri riešení tejto otázky sa plne stotožnil s obranou odporkyne, že podľa § 29 ods. 8 zákona č. 182/1993 Z.z. síce majú kontrakčnú povinnosť aj osoby určené v § 17 ods. 3 písm. c/, ako povinnou osobou odporkyňa nepochybne je, avšak prechodné ustanovenia

§ 29 ods. 9 zákona tieto osoby vyníma z kontraktáčnej povinnosti „*pokiaľ tieto nadobudli byt do vlastníctva na základe zmluvy o prevode vlastníctva bytu alebo nebytového priestoru v dome s vlastníkom domu alebo právnickou osobou, ktorá má právo hospodárenia k domu, s vlastníkom bytu alebo nebytového priestoru podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona. Keďže predmetný byt nadobudol na základe zmluvy o prevode vlastníctva bytu ešte Západoslovenské energetické závody, š.p. a zároveň tým, že došlo k privatizácii štátneho podniku, v ktorej sa právnym nástupcom štátneho podniku stal odporca, výnimka kontraktáčnej povinnosti osôb určenej zákonom platí aj pre odporcu. [...] Súd, rovnako ako odporca, má teda za to, že účel zákona s ohľadom na prvý prevod vlastníctva je určený v prechodných ustanoveniach zákona, ustanovení § 29 ods. 9 zákona, podľa ktorého sa ustanovenie § 29 ods. 8 zákona nevzťahuje na byty nadobudnuté do vlastníctva podľa § 4 ods. 1 písm. a) Zákona. V zmysle uvedeného zákon nestanovuje povinnosť spoločnosti previesť do vlastníctva byty nájomcom, aj keď títo o prevod požiadali a tiež nestanovuje spoločnosti povinnosť previesť do vlastníctva nájomcom predmetné byty za cenu podľa zákona. Odporca nikdy nebol a ani nie je vlastníkom domu podľa zákona a súčasne nadobudol byt podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona, teda aj z uvedeného hľadiska nemôže byť osobou povinnou uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva bytu za cenu podľa zákona.*“

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 31. januára 2013 sp.zn. 9Co/305/2011 potvrdil odvolaním navrhovateľov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa. V plnom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa. Podľa odvolacieho súdu: „*Vyčerpávajúce odôvodnenie rozhodnutie súdu prvého stupňa, v ktorom prvostupňový súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, na základe ktorých dospel k týmto právnym záverom, si nežiada osobitne sa zaoberať odvolacími námietkami, pretože navrhovatelia v odvolaní neargumentujú skutočnosťami, o ktorých by súd prvého stupňa pri rozhodovaní o veci nebol mal vedomosť, alebo ktoré by nebol uvážil, ako aj také, ktoré by mali za následok zmenu súdom prvého stupňa zisteného stavu alebo jeho právneho hodnotenia; odvolací súd by iba zopakoval správnosť záverov súdu prvého stupňa. Obsah odvolania navrhovateľov nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov rozsudku súdu prvého stupňa z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie. V konaní nevyplývali najavo ani také vady konania, ktoré by mali za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia.*“

Proti rozsudku odvolacieho súdu navrhovateľa podali dovolanie, ktoré odôvodnili tým, že sa im postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. a tiež tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. V jednotlivých častiach dovolania, doslovne ako v odvolaní, podávajú vlastné právne posúdenie veci, gramatický, teleologický a historický výklad dotknutých ustanovení zákona č. 182/1993 Z.z. a aj s poukazom na závery nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp.zn. PL. ÚS 26/00 dochádzajú k záveru, že nie je správny záver súdov nižších stupňov, že odporkyňa nie je nositeľkou kontraktnej povinnosti podľa § 29 ods. 8 zákona č. 182/1993 Z.z. Za postup porušujúci ich práva na súdnu ochranu považujú navrhovateľa arbitrárnosť a nedostatočné zdôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

Odporkyňa sa k dovolaniu navrhovateľov nevyjadřila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa (§ 236 a nasl. O.s.p.). Vychádzal pritom z týchto zásad a ustanovení právnych predpisov:

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne. V záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. O.s.p. (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie v občianskom súdnom konaní je mimoriadny opravným prostriedok, ktorým môže dovolací súd zasiahnuť do už odvolacím súdom právoplatne nastoleného stavu právnej istoty účastníkov konania o predmete konania. Preto dovolanie neslúži na nápravu akýchkoľvek väd prvostupňovej alebo druhostupňovej fázy základného konania, ale len väd, ktorých závažnosť zákonodarca povýšil nad právnu istotu účastníkov konania (I. ÚS 35/2013).

Dovolanie možno podať iba ak to výslovne pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Občiansky súdny poriadok upravuje dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať len proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu výslovne uvedeným v zákone [viď § 238 O.s.p. (pokiaľ ide o rozsudok) a § 239 O.s.p. (pokiaľ ide o uznesenie)], alebo len v prípade výskytu zákonom osobitne vymenovaných závažných procesných väd (viď § 237 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

V danom prípade ale dovolanie navrhovateľov podľa ustanovení § 238 O.s.p. nie je prípustné. Je tomu tak preto, že ich dovolaním nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané a od ktorého by sa prípadne mohli odchýliť.

Dovolanie navrhovateľov by vzhľadom na to bolo procesne prípustné, iba ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa

zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999 a R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je však významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je záver (zistenie) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd prihliada na tieto vady, majúce za následok tzv. zmätočnosť konania, a niekedy aj rozhodnutia samotného zo zákona (§ 242 ods. 1 O.s.p.).

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. navrhovatelia nenamietajú a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní ani najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

Navrhovatelia v dovolaní vytykajú súdom, že im bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Navrhovatelia v dovolaní namietajú, že konanie je postihnuté práve takouto vadou založenou najmä na arbitrárnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu a jeho nedostatočnom zdôvodnení. V závere svojho dovolania („Nedostatok dôvodov“) konkretizujú tento dovolací dôvod takto: *„Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 192/06: „Ak súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odchylným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty*

v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.' K obdobným záverom dospel Ústavný súd SR v rozhodnutí III. ÚS 260/07: ‚Spomínanú jednostrannosť je potrebné vnímať aj pri odôvodnení tohto rozsudku, keď sa v ňom krajský súd aj napriek závažnosti predmetu súdneho sporu (určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti) nevysporiadal so všetkými podstatnými námietkami sťažovateľa.' Podľa Uznesenia Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 209/04: ‚Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.'

Odvolačný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku argumentačne nevyporiadal s rozhodnutiami súdov obdobných právnych otázkach, a teda máme za to, že nekonal v súlade s princípom právnej istoty. Odvolačný súd ďalej meritorne odôvodňuje svoje rozhodnutie fakticky len v dvoch odsekoch na predposlednej a poslednej strane Napadnutého rozsudku, pričom len stroho konštatuje, že sa v celom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím súdu prvého stupňa. Takéto zdôvodnenie je nutné považovať za nedostatočné a porušujúce práv žalobcov na súdnu ochranu (aj s ohľadom na rozhodnutie sp.zn. III. ÚS 209/04).“

Pokiaľ navrhovatelia namietajú nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, treba prisvedčiť ich základnej argumentácii, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. O porušení tohto práva navrhovateľov ale v preskúmvanej veci nejde.

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Vo svojej ustálenej judikatúre ústavný súd zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor, ktorý zastáva i dovolací súd, zahŕňa požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak

prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/2009).

Zákonom č. 384/2008 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (čl. I., bod 121) bol dovtedajší text § 219 doplnený (o.i.) odsekom 2, podľa ktorého „Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.“ Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu teda daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa a to po skutkovej, ako aj právnej stránke.

Dovolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu (odôvodnený v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. len skonštatovaním správnosti dôvodov odvolaním navrhovateľov napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa) v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvého stupňa spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa predovšetkým zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia [1/ čoho sa navrhovatelia domáhali a z akých dôvodov, 2/ aké bolo stanovisko odporkyne k návrhu na začatie konania, 3/ aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, 4/ aký skutkový stav bol súdom ustálený (zistený), 5/ aké právne normy na vec aplikoval, 6/ ako tieto normy vyložil, 7/ ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu a 8/ aké právne závery vyplývajú vo vzťahu k podanému návrhu], súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia, ale aj ich obsahovej (materiálnej) náplni, čím sa napĺňajú najmä kritériá určitosti (prehľadnosti), zrozumiteľnosti a presvedčivosti rozhodnutia. Odôvodnenie rozsudkov zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, čo platí tak pre rozsudok súdu prvého stupňa (§ 157 ods. 2 O.s.p.), ako aj pre rozsudok odvolacieho súdu (§ 219 ods. 2 O.s.p.). V rozpore s právom na spravodlivý proces nie je, ak súd rozhodujúci o opravnom prostriedku odôvodní svoje rozhodnutie tým, že prevezme odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ak je zrejmé, že sa skutočne vysporiadal so všetkými dôležitými otázkami (obdobne napr. Helle proti Fínsku, rozsudok z 19. decembra 1997, č. 20772/92

a iné). Skutočnosť, že navrhovatelia majú odlišný názor ako súdy, bez ďalšieho nezakladá porušenie práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnení a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú v súhrne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť; tým však nie je zodpovedaná (ani inak dotknutá) otázka správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi.

Pokiaľ navrhovatelia poukazujú na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 192/06 („Ak súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odchylným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“), dovolací súd poznamenáva, že navrhovatelia v konaní nepoukázali na iné právoplatné rozhodnutie všeobecného súdu, v ktorom by bola riešená rovnaká alebo analogická vec. Pokiaľ azda navrhovatelia pri tejto dovolacej námietke majú na mysli vadu rozhodnutí v preskúmvanej veci konajúcich všeobecných súdov spočívajúcu v tom, že riadne nevysvetlili odklon od nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 4. apríla 2002 sp.zn. PL. ÚS 26/00, dovolací súd má za to, že nie je opodstatnená ani táto ich dovolacia námietka. Nosným dôvodom nevyhovenia návrhu generálneho prokurátora uvedeným nálezom bol záver o ústavnosti zákonnej úpravy maximálnej ceny. Pokiaľ Ústavný súd Slovenskej republiky v predmetnom náleze uviedol (o.i.) aj to, že: *„Zákonodarca realizujúci úlohu zabezpečenia primeraného bytového fondu pre najväčší občanov, v ustanovenej lehote a za cenu, ktorú dokážu uhradiť, uložil zákonnú povinnosť taxatívne určeným vlastníkom, ktorí v procese privatizácie nadobudli takýto majetok (popri inom majetku, najmä výrobnom), aby uzavreli zmluvu o prevode vlastníctva s doterajšími nájomcami, ale aj „sekundárnu“ povinnosť rešpektovať pri uzatvorení tejto zmluvy o prevode vlastníctva bytu zákonom určenú maximálnu cenu bytu“*, treba navrhovateľom pripomenúť, že súdy nižšieho stupňa v dôvodoch svojich rozhodnutí uvedených záver nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky nepopreli, len dospeli k záveru, že vzhľadom na sled a charakter prevodov sporného bytu, na odporkyňu, hoci táto koniec koncov nadobudla byt popri inom majetku v procese privatizácie, sa nevzťahuje kontrakčná povinnosť. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia (na čl. 132, ods. 2) uviedol: *„Z čisto formalistického poňatia uvedených ustanovení zákona by bolo možné dať za pravdu navrhovateľom, že odporca, ako osoba vymedzená v ustanovení §17 ods. 3 písm. c) by bola (za iných okolností) povinná odpredať navrhovateľom ako*

nájomcom predmetný byt za cenu určenú týmto zákonom (regulovanú cenu). V danom prípade však bolo potrebné vyriešiť otázku, či sa kontrakčná povinnosť uzavrieť kúpnu zmluvu na byt za regulovanú cenu vzťahuje aj na prípady, ak povinný subjekt (§17 ods. 3 zákona) predmetný byt nadobudol kúpou od tretej osoby, zaplatil zaň kúpnu cenu, a následne jeho nájomca požiadal o jeho odkúpenie podľa citovaného zákona. Inak povedané, v danom prípade bolo potrebné vyriešiť, či odporca, ktorého právny predchodca kúpil predmetný byt od bytového družstva ako jeho člen, bol povinný tento byt svojim nájomcom odpredať za regulovanú cenu podľa § 18 zákona o bytoch.“ Pokiaľ navrhovatelia zotrávajú v dovolaní na právnych názoroch, ktoré sú odlišné (iné) od právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi v otázke kontrakčnej povinnosti odporkyne, uplatňujú dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (t.j. že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci). Polemika o nesprávnosti súdmi vyslovených právnych záverov pre nezohľadnenie právnej argumentácie účastníka konania sama o sebe nie je presvedčivou bázou pre tvrdenia o nedostatku odôvodnenia súdnych rozhodnutí, ich nepreskúmateľnosti (prípadne arbitrárnosti). V danom prípade súdy uviedli konkrétne dôvody, pre ktoré považovali návrh na začatie konania za nedôvodne podanú. Týmto zároveň ponúkli dostatočné vysvetlenie toho, prečo z právneho hľadiska nebolo možné akceptovať argumentáciu navrhovateľov (neboli však povinné výslovne zdôvodňovať každú námietku navrhovateľov z ich uhla pohľadu).

Súdna prax sa zhodla na tom, že právnym posúdením veci sa neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď ďalej napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 62/2010, sp.zn. 2 Cdo 97/2010, sp.zn. 3 Cdo 53/2011, sp.zn. 4 Cdo 68/2011, sp.zn. 5 Cdo 44/2011, sp.zn. 6 Cdo 41/2011, sp.zn. 7 Cdo 26/2010).

Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že navrhovatelia neopodstatnene namietajú, že v konaní im postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania navrhovateľov nevyplýva z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., ani z § 237 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal opodstatnenosť navrhovateľmi uplatnených dovolacieho dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešnej odporkyňi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľom, ktorí úspech nemali. Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko jej žiadne trovy nevznikli (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 8. októbra 2014

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

